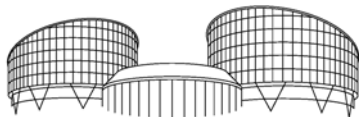

- © [Institutul European din România](#) - Această traducere nu obligă Curtea.
© European Institute of Romania - This translation does not bind the Court.
© Institut européen de Roumanie - Cette traduction ne lie pas la Cour.

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

Press Unit
Unité de la Presse

Fișă tematică - Violența împotriva femeilor

mai 2019

Această fișă tematică nu obligă Curtea și nu este exhaustivă

Violența împotriva femeilor

Violența în familie

A se vedea fișa tematică privind „[Violență în familie](#)”.

Rele tratamente în detenție

[Juhnke împotriva Turciei](#)

22 iulie 2003

Reclamanta a fost arestată sub suspiciunea de apartenență la o organizație armată ilegală, PKK (Partidul Muncitorilor din Kurdistan) și ulterior pusă sub acuzare și condamnată la 15 ani de închisoare. Aceasta se plângea în special că, în timpul detenției, a fost supusă unor rele tratamente și unui examen ginecologic împotriva voinței sale.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului, constatând că nu existau probe care să susțină afirmația reclamantei potrivit căreia a fost supusă la rele tratamente, a declarat respectiva parte a cererii **inadmisibilă** ca fiind vădit nefondată. Curtea a constatat, de asemenea, că acuzația reclamantei potrivit căreia a fost obligată să se supună unui examen ginecologic era nejustificată și a hotărât, în consecință, că **nu a fost încălcat art. 3** (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) din Convenția europeană a drepturilor omului. Cu toate acestea, Curtea a constatat că reclamanta s-a opus examenului ginecologic până în momentul în care a fost convinsă să accepte și că, având în vedere vulnerabilitatea unei persoane private de libertate în astfel de circumstanțe, era firesc ca reclamanta să nu se poată opune nelimitat să fie supusă unui astfel de examen. A decis să analizeze această problemă din punct de vedere al art. 8 (dreptul la respectarea vieții private) din Convenție. Observând că examenul ginecologic care i-a fost impus reclamantei fără consimțământul său liber și informat nu a fost probat a fi fost „prevăzut de lege” sau „necesar într-o societate democratică”, Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 8** din Convenție. Astfel, în special, examenul medical părea a fi fost o măsură discreționară luată de autorități pentru a-i proteja împotriva unor acuzații false de abuz sexual pe membrii forțelor de securitate care o arestaseră și reținuseră pe reclamantă. Respectiva măsură de protecție nu justifica însă încercarea de a convinge o persoană privată de libertate să accepte o ingerință atât de intruzivă și gravă față de integritatea sa fizică, având în special în vedere faptul că aceasta nu se plânsese că ar fi fost agresată sexual.

Violențe ale poliției

[Aydın împotriva Turciei](#)

25 septembrie 1997

A se vedea mai jos, la „Viol și abuz sexual”.

[Y.F. împotriva Turciei \(cererea nr. 24209/94\)](#)

22 iulie 2003

În octombrie 1993, reclamantul și soția sa au fost arestați preventiv sub suspiciunea de sprijin și asistență în favoarea PKK (Partidul Muncitorilor din Kurdistan), o organizație ilegală. Soția reclamantului a fost ținută patru zile în arest preventiv de către poliție. Aceasta susținea că a fost ținută legată la ochi și că ofițerii de poliție au lovit-o cu bastoane, au insultat-o și au amenințat că o vor viola. A fost examinată de un medic și condusă la un ginecolog pentru un examen suplimentar. Ofițerii de poliție au rămas la fața locului în timp ce era examinată în spatele unei perdele. În martie 1994, reclamantul și soția sa au

Fișă tematică - Violența împotriva femeilor

fost achitați. La 19 decembrie 1995, trei ofițeri de poliție au fost acuzați de încălcarea vieții private a soției reclamantului întrucât au forțat-o să se supună unui examen ginecologic. Au fost achitați în mai 1996. Reclamantul susținea că examenul ginecologic forțat la care a fost supusă soția sa a încălcat art. 8 (dreptul la respectarea vieții private) din Convenție.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 8** (dreptul la respectarea vieții private) din Convenție. A considerat că, având în vedere vulnerabilitatea acesteia în timp ce se afla în mâinile autorităților care au exercitat un control deplin asupra sa în timpul detenției, nu exista posibilitatea ca soția reclamantului să se opună examenului ginecologic. În consecință, a existat o ingerință în dreptul acesteia la respectarea vieții private. Guvernul turc nu a putut demonstra existența unei necesități medicale sau alte circumstanțe definite de lege. Deși Curtea a admis argumentul că examinarea medicală a persoanelor private de libertate de către un medic legist putea fi o măsură importantă de protecție împotriva acuzațiilor false de hărțuire sexuală sau rele tratamente, a considerat că orice ingerință adusă integrității fizice a unei persoane trebuia să fie prevăzută de lege și impunea să existe consimțământul persoanei în cauză. Întrucât acest lucru nu s-a întâmplat în speță, ingerința nu a fost prevăzută de lege.

Maslova și Nalbandov împotriva Rusiei

24 ianuarie 2008

A se vedea mai jos, la „Viol și abuz sexual”.

Yazgül Yılmaz împotriva Turciei

1 februarie 2011

În această cauză reclamanta se plângea că, la vârsta de 16 ani, a fost hărțuită sexual, în timp ce se afla în arestul poliției. A fost supusă unui examen ginecologic – fără a fi însoțită și fără ca ea sau tutorele său legal să-și fi dat consimțământul – pentru a se stabili dacă himenul ei a fost rupt. După ce a fost achitată și pusă în libertate, a suferit de stres posttraumatic și tulburări depresive. Acuzațiile sale de abuz pe durata arestării au fost pe larg coroborate cu examenele medicale ulterioare. Nu s-a inițiat nicio procedură disciplinară împotriva medicilor din penitenciar.

Curtea a observat că dreptul în vigoare la momentul faptelor nu prevedea garanțiile necesare în ceea ce privește examinarea persoanelor private de libertate de sex feminin și că se impuneau garanții suplimentare pentru examenele ginecologice, în special în cazul minorilor. Practica generalizată constând în supunerea la un examen ginecologic în mod automat a persoanelor private de libertate de sex feminin – pentru a evita falsele acuzații de abuz sexual împotriva ofițerilor de poliție – nu era în interesul persoanelor private de libertate de sex feminin și nu avea nicio justificare medicală. Reclamanta s-a plâns de hărțuire sexuală, nu de viol, ceea ce nu se putea infirma printr-o examinare a himenului. Curtea a observat că noul Cod de procedură penală reglementa examenele ginecologice, dar nu menționa prevederi specifice în cazul minorilor. A hotărât că **a fost încălcat art. 3** (interzicerea tratamentelor inumane) al Convenției atât în ceea ce privește examenul ginecologic la care a fost supusă reclamanta atât timp cât s-a aflat în arestul poliției, cât și caracterul inadecvat al anchetei privind persoanele responsabile.

B. S. împotriva Spaniei (nr. 47159/08)

24 iulie 2012

Această cauză privea o femeie de origine nigeriană care a fost oprită de poliție în timp ce practica prostituția într-un cartier aflat în apropiere de Palma de Mallorca. Reclamanta se plângea în special că ofițerii poliției naționale au abuzat-o verbal și fizic în momentul în care au oprit-o pentru a o interoga. De asemenea, susținea că a fost discriminată pentru că practica prostituția, din motive legate de culoarea pielii și de gen.

Curtea a constatat că statul spaniol nu a desfășurat o anchetă adecvată și efectivă asupra acuzațiilor reclamantei de rele tratamente aplicate în două rânduri în care a fost oprită și interogată pe stradă, **cu încălcarea art. 3** (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) din Convenție sub aspect procedural. De asemenea, a considerat că instanțele interne nu au luat în considerare vulnerabilitatea deosebită a reclamantei, inerentă situației sale de femeie africană care practică prostituția, și astfel nu și-au respectat obligația de a lua toate măsurile posibile pentru a verifica dacă o atitudine discriminatorie a jucat sau nu un rol în producerea evenimentelor, **cu încălcarea art. 14** (interzicerea discriminării), **coroborat cu art. 3** din Convenție. În sfârșit, Curtea a hotărât că **nu a fost încălcat art. 3** din Convenție în ceea ce privește acuzațiile reclamantei de rele tratamente.

İzci împotriva Turciei

23 iulie 2013

Această cauză privea o femeie turcă care se plângea în special că a fost atacată de poliție după ce a participat la o demonstrație pașnică prin care era sărbătorită Ziua femeii în Istanbul și că brutalitatea

Fișă tematică - Violența împotriva femeilor

poliției în Turcia era tolerată și adeseori nu era pedepsită.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 3** (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) din Convenție, atât pe fond cât și procedural, și că **a fost încălcat art. 11** (libertatea de întrunire) din Convenție. A considerat în special că, la fel ca în multe cauze anterioare împotriva Turciei, ofițerii de poliție nu au dat dovadă de un anumit grad de toleranță și reținere înainte de a încerca să disperseze o mulțime care nu era nici violentă, nici nu prezenta un pericol pentru ordinea publică, și că utilizarea disproporționată a forței împotriva demonstranților a avut drept rezultat rănirea reclamantei. În plus, faptul că autoritățile turce nu au reușit să identifice și să-i pedepsească pe ofițerii de poliție responsabili ridică serioase îndoieli cu privire la respectarea de către stat a obligației ce îi revenea în temeiul Convenției de a efectua o anchetă efectivă cu privire la acuzațiile de rele tratamente. În sfârșit, utilizarea excesivă a violenței de către ofițerii de poliție a avut un efect de descurajare asupra oamenilor care doreau să demonstreze.

În această cauză, Curtea a reamintit că era pendinte un mare număr de cereri împotriva Turciei referitoare la dreptul la libertatea de întrunire și/sau de utilizarea excesivă a forței de către agenții responsabili cu aplicarea legii în timpul demonstrațiilor. Având în vedere aspectul sistemic al problemei, a solicitat autorităților turce **să adopte măsuri generale, în conformitate cu obligațiile care le revin în temeiul art. 46** (forța obligatorie și executarea hotărârilor) din Convenție, pentru a preveni noi încălcări similare în viitor.

Afet Süreyva Eren împotriva Turciei

20 octombrie 2015

Arestată în iunie 1999 sub suspiciunea că ar fi membră a unei organizații politice ilegale, reclamanta susținea că în timpul detenției a fost supusă la rele tratamente care au constituit acte de tortură. În plus, pretindea că autoritățile nu au efectuat o anchetă efectivă cu privire la acuzațiile de rele tratamente în cazul său.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 3** (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) din Convenție, atât pe fond cât și procedural. Având în vedere în special natura și nivelul relexor tratamentelor și deducțiile solide care puteau fi formulate, datorită probelor, că ar fi fost supusă la rele tratamente pentru a se obține de la reclamantă informații despre presupusa ei legătură cu o organizație politică ilegală, Curtea a constatat că relele tratamente implicau suferințe crude și extrem de grave care nu puteau fi calificate decât drept tortură. Curtea a constatat, de asemenea, că ancheta și procedurile penale care au urmat au fost inadecvate și, în consecință, au încălcat obligațiile procedurale ale statului în temeiul art. 3.

Dilek Aslan împotriva Turciei

20 octombrie 2015

Arestată în octombrie 2006 în timp ce distribuia broșuri în sprijinul familiilor persoanelor private de libertate, reclamanta pretindea că a fost supusă la rele tratamente de către poliție și afirma că autoritățile nu au efectuat o anchetă efectivă cu privire la aceste acuzații. De asemenea, susținea că a fost împiedicată cu forța să distribuie pliantele care reflectau opiniile sale.

Probele prezentate în fața Curții nu au permis să se constate dincolo de orice îndoială rezonabilă că reclamanta fusese victima unor rele tratamente aplicate de către poliție. În consecință, Curtea a hotărât că **nu a fost încălcat art. 3** (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) din Convenție, pe fond. Pe de altă parte, Curtea a constatat că autoritățile nu au desfășurat o anchetă adecvată și efectivă asupra acuzațiilor reclamantei de rele tratamente și, în consecință, a hotărât că **a fost încălcat art. 3** din Convenție sub aspect procedural. În sfârșit, Curtea a hotărât că **nu a fost încălcat art. 10** (libertatea de exprimare) din Convenție.

Ebru Dinçer v. Turkey

29 ianuarie 2019

Această cauză privea o operațiune desfășurată de forțele de securitate din Penitenciarul Bayrampaşa (Istanbul) în decembrie 2000, în cursul căreia reclamanta a suferit arsuri grave pe diferite părți ale corpului, inclusiv pe față, din cauza unui incendiu izbucnit în dormitorul femeilor.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 3** (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) din Convenție. A constatat în special că doar o anchetă sau o procedură efectivă putea permite stabilirea cauzei incendiului. Cu toate acestea, la aproape 18 ani de la momentul faptelor, nu se făcuse lumină cu privire la cauza incendiului, iar procedurile penale erau încă pendinte în fața curții cu jurați. În plus, procedurile interne nu demonstraseră că violențele care au condus la suferințele fizice și mentale ale reclamantei au fost inevitabile din cauza propriului comportament al acesteia.

Cerere pendinte

[Lopez Martinez împotriva Spaniei \(nr. 32897/16\)](#)

Cerere comunicată guvernului spaniol la 3 mai 2017

Această cauză privește ancheta autorităților spaniole asupra acuzațiilor reclamantei de rele tratamente la care a fost supusă de către poliție.

Curtea a comunicat cererea guvernului spaniol și a adresat întrebări părților, în temeiul art. 3 (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) din Convenție.

Viol și abuz sexual

[X și Y împotriva Țărilor de Jos \(nr. 8978/80\)](#)

26 martie 1985

O tânără cu un handicap mintal (a doua reclamantă) a fost violată în centrul pentru copii cu dizabilități mentale în care era găzduită, a doua zi după împlinirea vârstei de 16 ani (care era vârsta pentru relații sexuale consimțite în Țările de Jos) de către o rudă a persoanei însărcinate să aibă grijă de ea. Aceasta era traumatizată de experiență, dar considerată inaptă să semneze o plângere oficială, având în vedere starea sa mentală. Tatăl său (primul reclamant) a semnat în locul ei, dar nu a fost inițiată o procedură împotriva agresorului, întrucât tânăra era obligată să depună ea însăși plângerea. Instanțele interne au recunoscut existența unei lacune în lege.

Curtea a reamintit că, deși obiectul art. 8 (dreptul la respectarea vieții private și de familie) din Convenție este, în esență, acela de a proteja individul împotriva ingerinței arbitrare din partea autorităților publice, acesta nu se limitează la a obliga statul să se abțină de la o asemenea ingerință: pe lângă acest angajament negativ fundamental, pot exista obligații pozitive inerente respectării efective a vieții private și de familie. În speță, Curtea a constatat că protecția acordată de dreptul civil în cazul unei infracțiuni de tipul celei la care a fost supusă cea de-a doua reclamantă nu era suficientă. În acest caz erau în joc valori fundamentale și aspecte esențiale ale vieții private. Descurajarea eficientă era indispensabilă în acest domeniu și putea fi realizată doar prin dispoziții de drept penal. Observând că în Codul penal olandez nu se asigura o protecție practică și efectivă, Curtea a concluzionat, ținând seama de natura infracțiunii în cauză, că a doua reclamantă a fost victima **unei încălcări a art. 8** din Convenție.

[Avdın împotriva Turciei](#)

25 septembrie 1997

Reclamanta, o tânără turcă de origine kurdă (în vârstă de 17 ani la momentul faptelor) a fost arestată fără explicații și privată de libertate, împreună cu alți doi membri ai familiei sale. A fost legată la ochi, bătută, dezbrăcată cu forța, prinsă într-o anvelopă de mașină și udată cu jeturi puternice de apă rece, înainte de a fi violată de un membru al forțelor de ordine, apoi bătută din nou, timp de aproape o oră, de mai multe persoane. Examenul medical efectuat ulterior de un medic care nu se ocupase niciodată de cazuri de viol a permis să se constate că himenul era rupt și că părțile interioare ale coapselor reclamantei erau acoperite de contuzii. De asemenea, reclamanta susținea că familia ei a făcut obiectul unor măsuri de intimidare și hărțuire din partea autorităților pentru a-i forța să-și retragă cererea adresată Curții Europene a Drepturilor Omului.

Curtea a subliniat că violarea unei persoane private de libertate de către un funcționar al statului trebuia să fie considerată o formă deosebit de gravă și de josnică de rele tratamente, dată fiind ușurința cu care agresorul poate exploata vulnerabilitatea și slăbiciunea victimei sale. În plus, violul lasă asupra victimei cicatrici psihologice profunde care nu se vindecă la fel de repede în timp ca alte forme de violență psihică și fizică. Această experiență nu a putut să nu genereze reclamantei sentimentul de a fi înjosită și violată atât fizic, cât și emoțional. Curtea a constatat că atât toate actele de violență psihică și fizică comise împotriva reclamantei în timpul detenției, cât mai ales actul de o cruzime deosebită de viol la care a fost supusă au constituit acte de tortură, **cu încălcarea art. 3** (interzicerea torturii și a tratamentelor inumane ori degradante) din Convenție. În plus, acuzația de viol comis în arest de către un funcționar impunea ca victima să fie examinată cu atenția adecvată de medici independenți cu expertiză relevantă. Or, nu acesta a fost cazul, astfel încât ancheta a fost deficientă și a împiedicat reclamanta să obțină repararea prejudiciului, **cu încălcarea art. 13** (dreptul la un recurs efectiv) din Convenție.

M.C. împotriva Bulgariei (cererea nr. 39272/98)

4 decembrie 2003

Reclamanta, care avea vârsta de 14 ani (vârsta stabilită pentru raporturi sexuale consimțite în Bulgaria), a fost violată de doi bărbați; a plâns în timpul și după producerea violului și ulterior a fost dusă de mama sa la spital, unde s-a constatat că himenul fusese rupt. Pentru că nu s-a putut stabili că a opus rezistență sau dacă a cerut ajutor, autorii fetei nu au fost urmăriți penal.

Curtea a constatat că a fost încălcat art. 3 (Interzicerea tratamentelor degradante) și art. 8 (dreptul la respectarea vieții private) din Convenție, observând în special o tendință universală de a se considera lipsa consimțământului drept element esențial al violului și abuzului sexual. Victimele abuzului sexual, în special fetele minore, deseori nu opun rezistență din motive psihologice (fie prin supunere pasivă fie prin disociere de viol), fie de teama unor alte acte de violență. Subliniind că statele membre au obligația de a urmări penal orice act sexual neconsimțit, chiar dacă victima nu a opus rezistență fizică, Curtea a constatat că atât ancheta, cât și dreptul bulgar relevant prezentau deficiențe.

Maslova și Nalbandov împotriva Rusiei

24 ianuarie 2008

Reclamanta, care a fost chemată pentru interogare la secția de poliție locală, a fost constrânsă de ofițerii de poliție să mărturisească participarea la comiterea unei omucideri. Un ofițer de poliție i-a pus cătușe, a bătut-o, a violat-o și apoi a forțat-o să întrețină sex oral. Ulterior, împreună cu alt ofițer au lovit-o în mod repetat în stomac, i-au pus o mască de gaze pe față căreia i-au blocat aerul până la sufocare și i-au aplicat șocuri electrice cu ajutorul unor cabluri prinse de cercei. Permițându-i-se să meargă la toaletă, a încercat să-și taie venele. După ce au consumat alcool, trei ofițeri anchetatori au continuat să o violeze, după încheierea interogatoriului. Reclamanta a depus o plângere în care susținea că a fost violată și torturată. S-a stabilit că exista probabilitatea de 99,99% ca un prezervativ folosit găsit în secția de poliție să aibă urme de celule vaginale ale reclamantei. Au fost, de asemenea, găsite șervețele de unică folosință cu urme de spermă și urme de țesut vaginal având același antigen cu cel al reclamantei. Cu toate acestea, o instanță a stabilit că probele prezentate nu sunt admisibile, pe motiv că procedura specială aplicabilă urmării penale împotriva ofițerilor anchetatori nu a fost respectată. Cauza s-a finalizat prin neînceperea urmării penale din lipsă de probe în ceea ce privește săvârșirea vreunei infracțiuni.

Curtea a observat că versiunea evenimentelor prezentată de reclamantă era susținută de un set de probe elocvente și neechivoce. De asemenea, a reamintit că violarea unei persoane private de libertate de către un funcționar al statului trebuie să fie considerată o formă deosebit de gravă și josnică a reținerii și tratamentelor, ținând seama de ușurința cu care agresorul poate abuza de vulnerabilitatea și slaba rezistență a victimei sale. Violențele fizice împotriva reclamantei, în special acțiunile deosebit de crude de viol repetat la care a fost supusă reclamanta, au constituit acte de tortură, **cu încălcarea art. 3** (interzicerea torturii și a tratamentelor inumane ori degradante) din Convenție. De asemenea, **a fost încălcat art. 3** din Convenție sub aspect procedural, în ceea ce privește ancheta inefficientă.

P.M. împotriva Bulgariei (nr. 49669/07)

24 ianuarie 2012

Această cauză privea plângerea reclamantei potrivit căreia, violată la vârsta de 13 ani, autoritățile bulgare au avut nevoie de peste 15 ani pentru a finaliza ancheta care a urmat și că nu dispunea de căi de atac împotriva reticenței acestora de a începe urmărirea penală împotriva agresorilor.

Curtea, constatând că anchetarea plângerii reclamantei privind violul a fost inefficientă, deși faptele cauzei și identitatea agresorilor fusese stabilită, a hotărât că **a fost încălcat art. 3** (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) din Convenție sub aspect procedural.

I.G. împotriva Republicii Moldova (nr. 53519/07)

15 mai 2012

Reclamanta susținea că, la vârsta de 14 ani, a fost violată de unul dintre cunoscuții săi (un bărbat în vârstă de 22 de ani care locuia în cartierul bunicii sale, pe care reclamanta o vizita frecvent). Se plângea în special că autoritățile nu anchetate în mod efectiv acuzațiile sale.

Curtea a hotărât că anchetarea cauzei reclamantei nu a răspuns cerințelor inerente privind obligațiile pozitive ale statului de a ancheta efectiv și de a pedepsi toate formele de viol și de abuz sexual, **cu încălcarea art. 3** (Interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) din Convenție.

M. și alții împotriva Italiei și Bulgariei (nr. 40020/03)

31 iulie 2012

Reclamantii, având origine romă și cetățenie bulgară, se plâneau că, după ce au sosit în Italia pentru a-și găsi locuri de muncă, fiica lor a fost reținută de persoane particulare sub amenințarea armelor, a fost

Fișă tematică - Violența împotriva femeilor

forțată să muncească și să fure și abuzată sexual de o familie de romi dintr-un sat. De asemenea, susțineau că autoritățile italiene nu au anchetat în mod adecvat evenimentele.

Curtea a declarat **capetele de cerere ale reclamanților în temeiul art. 4** (interzicerea sclaviei și a muncii forțate) **inadmisibile** ca fiind vădit nefondate. A constatat că nu au existat probe care să susțină capătul de cerere legat de traficul de persoane. Cu toate acestea, a constatat că autoritățile italiene nu au examinat efectiv capătul de cerere formulat de reclamanți potrivit căruia fiica lor, minoră la momentul faptelor, fusese bătută în mod repetat și violată în vila în care era sechestrată. În consecință, Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 3** (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) din Convenție sub aspect procedural. În sfârșit, Curtea a hotărât că **nu a fost încălcat art. 3** în ceea ce privește măsurile luate de autoritățile italiene pentru eliberarea primei reclamante.

P. și S. împotriva Poloniei (cererea nr. 57375/08)

30 octombrie 2012

Reclamantele erau o fiică și mama acesteia. În 2008, la vârsta de 14 ani, prima reclamantă a rămas însărcinată în urma unui viol. Reclamantele se plâneau în special de lipsa unui cadru juridic comprehensiv care să-i garanteze primei reclamante accesul în timp util și neîngrădit la dreptul de a face avort în condițiile stabilite de legislația aplicabilă și dezvăluirea informațiilor cu privire la caz către public. De asemenea, se plâneau de ilegalitatea scoaterii primei reclamante din grija mamei și plasării sale într-un adăpost pentru minori și ulterior într-un spital și afirmau că circumstanțele cauzei constituiseră tratamente inumane ori degradante.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 8** (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) din Convenție în ceea ce privește stabilirea dreptului de acces la avort legal, în cazul ambelor reclamante, și în ceea ce privește dezvăluirea datelor cu caracter personal ale reclamantelor. De asemenea, a hotărât că **a fost încălcat art. 5 § 1** (dreptul la libertate și siguranță) din Convenție, constatând în special că scopul esențial al plasării primei reclamante într-un adăpost pentru minori a fost acela de a o separa de părinții săi și de a preveni avortul. În sfârșit, reclamanta a fost tratată de autorități într-o manieră deplorabilă și suferința acesteia a atins pragul minim de severitate în temeiul **art. 3** (interzicerea tratamentelor inumane) din Convenție, **cu încălcarea** acestei dispoziții.

O'Keeffe împotriva Irlandei

28 ianuarie 2014 (Marea Cameră)

Această cauză privea responsabilitatea statului pentru abuzurile sexuale asupra unei școlărițe, în vârstă de 9 ani, comise de un profesor laic într-o școală națională din Irlanda în 1973. Reclamanta se plâneau în special că statul irlandez nu a structurat sistemul de învățământ primar astfel încât să o protejeze față de abuzuri, precum și că nu a anchetat și nu i-a oferit un răspuns juridic adecvat la relele tratamente la care a fost supusă. De asemenea, susținea că nu a fost în măsură să obțină o recunoaștere și o compensație din partea statului pentru faptul că nu a reușit să o protejeze.

Curtea a hotărât că a existat **o încălcare a art. 3** (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) din Convenție și **art. 13** (dreptul la un recurs efectiv) din Convenție în ceea ce privește faptul că statul irlandez nu a reușit să o protejeze pe reclamantă împotriva abuzului sexual și imposibilitatea acesteia de a obține recunoașterea la nivel național a neîndeplinirii obligațiilor. De asemenea, a hotărât că **nu a fost încălcat art. 3** din Convenție în ceea ce privește anchetarea plângerii legate de abuzurile sexuale la care a fost supusă reclamanta în școală.

W. împotriva Sloveniei (nr. 24125/06)

23 ianuarie 2014

Această cauză privea procedurile penale împotriva unui grup de bărbați care o violaseră pe reclamantă în aprilie 1990, când avea vârsta de 18 de ani. Reclamanta se plâneau în special că întârzierile mari în desfășurarea procedurilor penale au constituit o încălcare a obligației statului de a urmări penal în mod efectiv infracțiunile comise împotriva sa. Deși i-au fost acordate despăgubiri la nivel național pentru stresul pe care l-a suferit ca urmare a duratei mari de timp a procedurilor, aceasta considera că suma de 5 000 de euro care i-a fost acordată nu putea fi considerată ca fiind o despăgubire suficientă.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 3** (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) din Convenție sub aspect procedural, constatând că procedurile penale în ceea ce privește violul reclamantei nu au respectat cerințele procedurale impuse de art. 3.

M.A. împotriva Sloveniei (nr. 3400/07) și N.D. împotriva Sloveniei (nr. 16605/09)

15 ianuarie 2015

Reclamantele se plâneau că Slovenia nu le-a pus la dispoziție un sistem efectiv pentru urmărirea penală și judecarea bărbaților pe care îi acuzaseră de viol, procedurile penale conexe având o durată de aproximativ 26 de ani în prima cauză și de 9 ani în a doua cauză.

Fișă tematică - Violența împotriva femeilor

În ambele cauze Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 3** (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) din Convenție sub aspect procedural, constatând că procedurile penale în ceea ce privește violurile la care au fost supuse reclamantele nu au respectat cerințele procedurale impuse de art. 3.

S.Z. împotriva Bulgariei (nr. 29263/12)

3 martie 2015

Reclamanta se plângea în special de lipsa de eficacitate a procedurilor penale privind acuzațiile de sechestrare, violențe, viol și trafic de ființe umane comise împotriva sa. Aceasta se plângea în special de lipsa unei anchete privind posibila implicare a doi polițiști și neînceperea urmăririi penale pentru doi dintre agresorii săi, și de durata excesivă a timpului necesar pentru anchetarea și judecarea cauzei. De asemenea, susținea că durata excesivă a procedurilor penale, în măsura în care acestea priveau cererea sa de acordare de despăgubiri, a încălcat cerințele dreptului la un proces echitabil într-un termen rezonabil. În sfârșit, aceasta susținea că cauza sa revela un anumit număr de probleme recurente în ceea ce privește lipsa de eficacitate a procedurilor penale în Bulgaria.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 3** (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) din Convenție pentru deficiențele în cadrul anchetei privind sechestrarea ilegală și violarea reclamantei, având în vedere în special întârzierile excesive în cadrul procedurilor penale și lipsa anchetei anumitor aspecte ale infracțiunilor. Curtea a constatat că era deosebit de îngrijorător faptul că autoritățile nu au considerat necesar să examineze acuzațiile reclamantei privind posibila implicare în cazul său a unei rețele de crimă organizată, specializată în traficul cu femei.

De asemenea, Curtea a observat în această cauză că, în peste 45 de hotărâri pronunțate împotriva Bulgariei, constatase deja că autoritățile nu își respectaseră obligația de a efectua o anchetă efectivă. Constatând că aceste deficiențe recurente dezvăluiau existența unei probleme sistemice, a considerat, în temeiul **art. 46** (forța obligatorie și executarea hotărârilor) din Convenție, că Bulgariei îi revenea obligația, în cooperare cu Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei, să decidă ce măsuri generale erau necesare din punct de vedere practic pentru a preveni alte încălcări similare ale Convenției în viitor.

I.P. împotriva Republicii Moldova (nr. 33708/12)

28 aprilie 2015

Reclamanta se plângea că a fost violată de un bărbat cu care avusese o legătură de peste un an de zile. Aceasta susținea în special că autoritățile moldovene nu au anchetat acuzațiile sale de viol în mod efectiv și că nu a avut la dispoziție nicio cale de atac de drept penal sau civil pentru acuzațiile sale de viol sau pentru caracterul inadecvat al anchetei care a urmat.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 3** (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) din Convenție sub aspect procedural, constatând că ancheta în cazul reclamantei nu a îndeplinit cerințele inerente obligațiilor pozitive ale statului de a ancheta eficient și de a pedepsi toate formele de viol și abuzuri sexuale. De asemenea, a hotărât că **a fost încălcat art. 13** (dreptul la un recurs efectiv) din Convenție, **coroborat cu art. 3**, în ceea ce privește capătul de cere al reclamantei legat de lipsa unor căi de atac civile.

Y. împotriva Sloveniei (nr. 41107/10)

28 mai 2015

Această cauză privea plângerea unei tinere femei cu privire la procedura penală inițiată împotriva unui prieten de familie, pe care îl acuza că a supus-o la abuzuri sexuale repetate în perioada în care era minoră, invocând faptul că procedurile au fost excesiv de lungi și traumatizante pentru ea. Reclamanta susținea în special că ancheta privitoare la presupusele agresiuni sexuale și procedurile judiciare care au urmat au fost întârziate în mod nejustificat – au avut o durată de 7 ani de la depunerea plângerii până la pronunțarea hotărârii în primă instanță. În continuare aceasta se plângea de încălcarea integrității personale în cursul procedurilor penale și, în special, că a fost traumatizată de faptul că a fost contrainterogată de pârât în cursul a două audieri în cauză.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 3** (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) din Convenție în ceea ce privește obligațiile procedurale ale statului, constatând în special că, deși era imposibil să se speculeze dacă faptul că au trecut peste 7 ani de la depunerea reclamației de către reclamantă și pronunțarea hotărârii în primă instanță a afectat rezultatul procedurii, o asemenea întârziere nu a putut fi conciliată cu cerințele de promptitudine. De asemenea, Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 8** (dreptul la respectarea vieții private și de familie) din Convenție, constatând că autoritățile slovene nu au protejat integritatea personală a reclamantei în cursul urmăririi penale și a procesului. În special, acestea ar fi trebuit să împiedice ca presupusul agresor să utilizeze remarci ofensatoare și umiltoare în timpul contrainterogării, în cursul procesului. Este adevărat că autoritățile au luat o serie

Fișă tematică - Violența împotriva femeilor

de măsuri pentru a preveni ca reclamanta să fie traumatizată ulterior. Cu toate acestea, având în vedere caracterul sensibil al cauzei și vârsta fragedă la momentul în care a avut loc presupusa agresiune sexuală, s-ar fi impus o abordare mai delicată. În ceea ce privește în special natura contrainterogării efectuate de însuși pârâtul, Curtea a observat că, deși apărării trebuie să i se acorde o anumită marjă de manevră pentru a contesta credibilitatea reclamantului, contrainterogarea nu ar trebui să fie utilizată ca mijloc de intimidare sau umilire a martorilor.

B.V. împotriva Belgiei (nr. 61030/08)

2 mai 2017

Reclamanta se plângea în special că o anchetă completă și cuprinzătoare nu a fost efectuată și că nu a avut la dispoziție o cale de atac efectivă prin care să-i fie soluționate plângerile de viol și infracțiuni privitoare la viața sexuală la care a fost supusă de un coleg de muncă.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 3** (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) din Convenție sub aspect procedural. A constatat în special că acuzațiile reclamantei erau întemeiate și că puteau fi așadar considerate drept plângeri de rele tratamente care încalcă art. 3 din Convenție. În consecință, având în vedere obligația statului de a efectua o anchetă efectivă, autoritățile ar fi trebuit, de îndată ce reclamanta a depus plângerea, să utilizeze în mod prompt toate oportunitățile disponibile pentru a stabili faptele și, după caz, circumstanțele legate de presupusele acte de viol și infracțiuni privitoare la viața sexuală. În astfel de circumstanțe, ancheta nu putea fi considerată a fi fost una serioasă și amănunțită.

E.B. împotriva României (nr. 49089/10)

19 martie 2019 (hotărârea Comitetului)

Reclamanta se plângea că autoritățile române nu au anchetat acuzațiile sale de viol în mod corespunzător și că și-au încălcat obligația de a-i asigura o protecție juridică efectivă împotriva abuzurilor sexuale. Aceasta susținea, de asemenea, că autoritățile nu și-au îndeplinit obligația de a o proteja în calitate sa de victimă a infracțiunilor, întrucât nu a beneficiat de asistență juridică sau consiliere și a fost expusă în timpul procedurilor penale unui traumatism care a adus atingere integrității sale personale.

Curtea a hotărât că a existat o **încălcare a art. 3** (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) și **art. 8** (dreptul la respectarea vieții private și de familie) din Convenție în cazul reclamantei. A constatat în special că autoritățile române nu au efectuat o anchetă adecvată și că au subliniat în mod excesiv faptul că reclamanta nu a opus rezistență presupusului său atacator. În plus, din cauza întârzierii sale mintale ușoare, cazul său necesita o anchetă care să țină seama de context, dar nu a existat o astfel de anchetă. Curtea a considerat, de asemenea, că abordarea autorităților a adus atingere drepturilor reclamantei în calitate de victimă a violențelor, a privat dreptul intern de scopul său de a urmări penal și de a pedepsi infracțiunile sexuale și a stârnit îndoiele cu privire la sistemul pus în aplicare de statul român în temeiul obligațiilor sale internaționale.

Cerere pendinte

J.L. împotriva Italiei (nr. 5671/16)

Cerere comunicată guvernului italian la 29 ianuarie 2018.

Această cauză privește plângerea reclamantei legată de procedura penală angajată împotriva a șase bărbați pe care îi acuză de agresiune sexuală.

Curtea a comunicat cererea guvernului italian și a adresat întrebări părților, în temeiul art. 8 (dreptul la respectarea vieții private și de familie) și art. 14 (interzicerea discriminării) din Convenție.

Riscul de rele tratamente în cazul expulzării

Mutilarea genitală a femeilor

Collins și Akaziebie împotriva Suediei

8 martie 2007 (decizie privind admisibilitatea)

Reclamantele, resortisante nigeriene, sunt mamă și fiică. Acestea susțineau că vor fi supuse mutilării genitale feminine în cazul în care erau extrădate în Nigeria, cu încălcarea art. 3 (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) din Convenție. Comisia suedeză pentru migrație le-a respins cererile de azil, de statut de refugiat sau de permis de ședere, afirmând, printre altele, că mutilarea organelor genitale feminine era interzisă prin lege în Nigeria și că această interdicție era respectată în cel puțin șase state ale Nigeriei. Astfel, în cazul în care reclamantele reveneau în unul

Fișă tematică - Violența împotriva femeilor

dintre aceste state, era puțin probabil să fie obligate să fie supuse la mutilarea genitală feminină. Reclamantelor le-a fost respins apelul, deși susțineau că practica mutilării genitale feminine persista, în ciuda legislației împotriva acestei practici și nu a fost niciodată urmărită sau pedepsită penal.

Curtea a declarat cererea **inadmisibilă** ca fiind vădit nefondată, considerând că reclamantele nu au reușit să probeze că ar fi supuse unui risc real și concret de a fi supuse mutilării genitale în momentul revenirii în Nigeria. Nu a fost contestat faptul că a supune o femeie practicii de mutilare genitală feminină constituie rele tratamente contrare art. 3 (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) din Convenție. Nici nu s-a contestat faptul că femeile din Nigeria erau, în mod tradițional, supuse mutilării genitale feminine și, într-o anumită măsură, erau în continuare supuse acestei practici. Cu toate acestea, mai multe state ale Nigeriei interziseseră mutilarea genitală feminină prin lege, inclusiv în statul din care proveneau reclamantele. În plus, în timpul sarcinii, prima reclamantă nu alesese să meargă în alt stat din interiorul Nigeriei sau într-o țară vecină, în care aceasta putea încă primi ajutor și sprijin din partea propriei sale familii. În schimb, reușise să obțină mijloacele financiare și practice necesare pentru a călători în Suedia, demonstrând astfel un nivel de forță și independență considerabil. În lumina acestor considerente, era dificil de înțeles motivul pentru care din aceasta nu-și putea proteja fiica să nu fie supusă mutilării genitale, dacă nu chiar în statul de origine, atunci cel puțin în unul dintre celelalte state din Nigeria în care mutilarea organelor genitale feminine era interzisă prin lege și/sau mai puțin răspândită.

Izevbekhai împotriva Irlandei

17 mai 2011 (decizie privind admisibilitatea)

Reclamanta și cele două fiice ale sale susțineau că fetele riscu să fie supuse practicii mutilării genitale feminine în cazul în care familia revenea în Nigeria, cu încălcarea art. 3 (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) din Convenție. Ele susțineau că fiica cea mare a mamei a murit la vârsta de un an în urma hemoragiei profunde suferite după ce a fost supusă unei astfel de mutilări efectuate de o „bătrână”. Familia a fugit din Nigeria în Irlanda din cauza presiunilor familiei tatălui ca cele două fete să fie supuse mutilării genitale feminine. Cererea lor de azil a fost respinsă.

Curtea a declarat cererea **inadmisibilă** ca fiind vădit nefondată. A constatat, în special, că existau motive puternice pentru a pune la îndoială afirmațiile privind nașterea și decesul fiicei celei mai mari. De asemenea, familia ocupa o poziție financiară și socială privilegiată în Nigeria. Prima reclamantă absolvise studii superioare, iar soțul său și părinții acesteia se opuneau mutilării organelor genitale. Nici ea, nici soțul ei nu au raportat vreodată poliției vreo problemă legată de mutilarea organelor genitale în ceea ce le privește pe fiicele lor, nu au solicitat ajutor, nici nu s-au mutat în nordul Nigeriei, unde mutilarea organelor genitale se producea mai puțin frecvent sau foarte rar. În consecință, Curtea a considerat că reclamanta și soțul ei puteau să-și protejeze fetele împotriva mutilării genitale în cazul în care ar fi revenit în Nigeria.

Omeredo împotriva Austriei

20 septembrie 2011 (decizie privind admisibilitatea)

Reclamanta, născută în 1973, a părăsit Nigeria în 2003 pentru a evita să fie supusă mutilării genitale. Sora sa decedase deja în urma acestei practici și reclamanta susținea că exista riscul ca sătenii să o ucidă dacă refuza și că mama sa i-a spus că trebuie să coopereze. Cererea sa de azil a fost respinsă.

Curtea a declarat cererea **inadmisibilă** ca fiind vădit nefondată. Nu a fost contestat că faptul de a supune orice persoană, adult sau copil, mutilării genitale ar constitui rele tratamente contrare art. 3 (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) din Convenție. Cu toate acestea, Curtea a observat că, deși autoritățile interne constataseră că temerea reclamantei că ar putea fi forțată să se supună mutilării genitale în Nigeria era întemeiată, acestea consideraseră că reclamanta dispunea de soluția alternativă de a se refugia intern în interiorul țării. Prin urmare, Curtea trebuia să evalueze situația personală a reclamantei în Nigeria. În această privință a constatat că, având în vedere studiile sale și experiența de muncă de croitoreasă, existau motive să considere că reclamanta putea să trăiască în Nigeria fără a fi nevoie să se bazeze pe sprijinul familiei sale.

Sow împotriva Belgiei

19 ianuarie 2016

Reclamanta se plângea că risca să fie supusă unei noi proceduri de excizie în cazul în care era expulzată în Guineea, țara sa de origine, și că nu avea la dispoziție nicio cale de atac efectivă în ceea ce privește plângerea sa.

Curtea a hotărât că **nu va fi încălcat art. 3** (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) din Convenție în cazul în care expulzării reclamantei în țara sa de origine, constatând că aceasta nu demonstrase că exista un risc real de a fi supusă unei noi proceduri de excizie în cazul expulzării

Fișă tematică - Violența împotriva femeilor

sale în Guinea. Curtea a hotărât, de asemenea, că **nu a fost încălcat art. 13** (dreptul la un recurs efectiv) din Convenție, **coroborat cu art. 3**.

Bangura împotriva Belgiei

14 iunie 2016 (decizie de scoatere de pe rol)

Reclamanta din această cauză susținea că risca să fie supusă practicii de mutilare genitală feminină în cazul revenirii în Sierra Leone, țara sa de origine.

Observând în special că, în ianuarie 2016, reclamanta primise un permis de ședere, în contextul cererii sale pentru reîntregirea familiei alături de soțul ei și că, în consecință, nu exista niciun risc pentru moment și pentru o perioadă de timp considerabilă ca reclamanta să fie expulzată în Sierra Leone, Curtea, în temeiul art. 37 (scoaterea de pe rol) din Convenție, a considerat că nu se mai justifică să continue examinarea cererii și **a decis scoaterea cererii de pe rol**.

Crima de onoare și relele tratamente din partea familiei

A.A. și alții împotriva Suediei (nr. 14499/09)

28 iunie 2012

Această cauză privea resortisanți yemeniți (o mamă și cinci copii) care locuiau în Suedia în așteptarea punerii în aplicare a unui ordin de expulzare. Aceștia susțineau că, în cazul expulzării în Yemen, s-ar putea confrunța cu un risc real de a fi victimele unei crime de onoare, întrucât încălcasez voința soțului său/tatălui lor și părăsiseră țara fără consimțământul acestuia. Instanțele suedeze au considerat că problemele familiei reclamantei priveau în principal sfera personală și erau mai degrabă legate de aspecte financiare decât de onoare.

Curtea a constatat că nu fuseseră prezentate în speță motive serioase de a se crede că reclamanții ar fi expuși unui risc real de a fi uciși sau supuși unor tratamente inuman ori degradante în cazul expulzării în Yemen și că, prin urmare, **punerea în aplicare a ordinului de expulzare** împotriva reclamanților **nu va constitui o încălcare a art. 2** (dreptul la viață) sau **art. 3** (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) din Convenție.

R.D. împotriva Franței (nr. 34648/14)

16 iunie 2016

Această cauză privea procedura de expulzare a reclamantei în Guinea, țara sa de origine. Căsătorită cu un creștin, ea suferise tot felul de represalii violente din partea tatălui și fraților săi musulmani. Reclamanta susținea în special, că punerea în aplicare a expulzării sale în Guinea o expunea unui risc de tratamente contrare art. 3 (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) din Convenție.

Curtea a hotărât că **deportarea** reclamantei în Guinea **va constitui o încălcare a art. 3** (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) din Convenție.

Risc de traficare sau retrafficare de persoane

L.R. împotriva Regatului Unit (nr. 49113/09)

14 iunie 2011 (decizie de scoatere de pe rol)

Reclamanta susținea că a fost victimă a traficului de persoane din Italia în Regatul Unit de către un bărbat albanez care a obligat-o să se prostitueze într-un club de noapte care colecta toți banii pe care îi câștiga. Aceasta a scăpat și a început să trăiască într-un adăpost al cărui nume nu a fost dezvăluit. Aceasta afirma că expulzarea sa din Regatul Unit în Albania ar expune-o riscului de a fi supusă unor tratamente care ar încălca art. 2 (dreptul la viață), art. 3 (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante), art. 4 (interzicerea sclaviei și a muncii forțate) și art. 8 (dreptul la respectarea vieții private și de familie) din Convenție.

Curtea **a decis scoaterea cererii de pe rol**, în conformitate cu art. 37 (scoaterea de pe rol) din Convenție, întrucât a constatat că reclamantei și fiicei sale li s-a acordat statutul de refugiat în Regatul Unit și că nu mai exista niciun risc să fie expulzate în Albania. De asemenea, guvernul s-a angajat să plătească reclamantei suma reprezentând cheltuielile de judecată efectuate.

V.F. împotriva Franței (nr. 7196/10)

29 noiembrie 2011 (decizie privind admisibilitatea)

Această cauză privea procedura de expulzare a reclamantei în Nigeria, țara sa de origine. Reclamanta susținea în special că, dacă ar fi fost expulzată în Nigeria, s-ar fi aflat în pericolul de a fi forțată să se reîntoarcă în rețeaua de prostituție din care evadase și să fie supusă la represaliile celor în cauză, și că autoritățile nigeriene nu erau capabile să o protejeze. În opinia sa, autoritățile franceze aveau obligația de a nu expulza potențiale victime ale traficului de persoane.

Fișă tematică - Violența împotriva femeilor

Curtea a declarat cererea **inadmisibilă** ca fiind vădit nefondată. Deși era pe deplin conștientă de amploarea traficării femeilor nigeriene în Franța și dificultățile cu care se confruntau aceste femei în a se adresa autorităților pentru a obține protecție, Curtea a considerat totuși, în special, că informațiile furnizate de reclamanta din speță nu erau suficiente pentru a dovedi că poliția știa sau ar fi trebuit să știe, atunci când a pronunțat ordinul de expulzare, că reclamanta era victima unei rețele de trafic de persoane. În ceea ce privește riscul ca reclamanta să fie obligată să se reîntoarcă într-o rețea de prostituție în Nigeria, Curtea a observat că, deși legislația nigeriană privind prevenirea prostituției și combaterea acestor rețele nu și-a atins pe deplin obiectivele, s-au realizat totuși progrese considerabile și era posibil ca reclamanta să beneficieze de asistență în momentul reîntoarcerii în țară.

A se vedea, de asemenea: [Idemuğia împotriva Franței](#), decizie privind admisibilitatea din 27 martie 2012.

E.A. împotriva Regatului Unit (nr. 20658/11)

10 septembrie 2013 (decizie privind admisibilitatea)

Reclamanta, resortisantă ghaneză, susținea că a fost victima traficului de persoane în Regatul Unit și forțată să practice prostituția. Aceasta se plângea în special că expulzarea sa în Ghana ar expune-o riscului de a ajunge în mâinile foștilor traficantși sau în mâinile unor noi traficantși. Mai susținea că, întrucât a contractat HIV în Regatul Unit ca urmare directă a traficului și exploatării sexuale, statul avea obligația pozitivă de a-i permite să rămână în Regatul Unit pentru a avea acces la tratamentul medical necesar. Curtea a declarat **inadmisibile** capetele de cerere ale reclamantei în temeiul art. 3 (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) și art. 4 (interzicerea sclaviei și a muncii forțate). A observat în special că reclamanta ar fi putut invoca toate plângerile sale în temeiul Convenției în cadrul unui recurs în fața Upper Tribunal (Tribunalul superior). Întrucât nu a solicitat permisiunea de a face apel în fața Upper Tribunal (Tribunalul superior), aceasta nu a îndeplinit cerințele art. 35 § 1 (condiții de admisibilitate) din Convenție.

O.G.O. împotriva Regatului Unit (nr. 13950/12)

18 februarie 2014 (decizie de scoatere de pe rol)

Reclamanta, resortisantă nigeriană, care susținea că este o victimă a traficului de persoane, s-a plâns că expulzarea sa în Nigeria ar expune-o unui risc real de a fi retrafficată. Curtea a **decis scoaterea cererii de pe rol**, în conformitate cu art. 37 (scoaterea de pe rol) din Convenție, constatând că în cazul reclamantei nu mai exista riscul să fie expulzată întrucât i se acordase statutul de refugiat și dreptul de ședere permanentă în Regatul Unit. În plus, autoritățile din Regatul Unit au recunoscut că fusese o victimă a traficului de persoane.

Excludere socială

N. împotriva Suediei (nr. 23505/09)

20 iulie 2010

Reclamanta, resortisantă afgană care avea o relație extraconjugală cu un bărbat în Suedia, susținea că risca excluderea socială, pedeapsa cu închisoarea pe termen lung sau chiar moartea dacă revenea în Afganistan. Cererile sale de azil au fost respinse.

Curtea a constatat că **expulzarea** reclamantei din Suedia în Afganistan **va constitui o încălcare a art. 3** (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) din Convenție. A observat că femeile erau expuse în mod deosebit la riscul de rele tratamente în Afganistan în cazul în care erau percepute ca nerespectând rolurile de gen atribuite acestora de societate, tradiție și chiar de sistemul juridic. Simplul fapt că reclamanta locuise în Suedia putea fi perceput ca depășind linia unui comportament acceptabil. Faptul că își dorea să divorțeze de soțul ei și nu mai dorea să trăiască cu el ar putea conduce la grave repercusiuni care să-i pună viața în pericol. Legea privind statutul personal al femeilor šiite din aprilie 2009 obliga femeile să se supună cerințelor sexuale ale soților lor și să nu părăsească domiciliul fără permisiune. În plus, rapoartele demonstau că aproximativ 80% dintre femeile afgane erau afectate de violența domestică, acte pe care autoritățile le considerau legitime și, prin urmare, nu le anchetau. Femeile neînsoțite sau femeile fără un „tutore” de sex masculin se confruntau cu restricții severe continue privind viața personală sau profesională și erau condamnate la excludere socială. Era evident, de asemenea, că acestea nu dispuneau, în general, de mijloacele de supraviețuire dacă nu erau protejate de o rudă de sex masculin. În circumstanțele speciale ale cauzei, existau motive întemeiate să se considere că, dacă era expulzată în Afganistan, reclamanta urma să se confrunte cu diverse riscuri cumulate de represalii din partea soțului său, a familiei acestuia sa, a propriei familii și din partea societății civile afgane, care intră în sfera de aplicare a art. 3 din Convenție.

Fișă tematică - Violența împotriva femeilor

W.H. împotriva Suediei (nr. 49341/10)

8 aprilie 2015 (Marea Cameră)

Această cauză privea amenințarea cu expulzarea a unei solicitante de azil din Suedia în Irak, în care aceasta susținea că era expusă riscului de rele tratamente întrucât era femeie singură de confesiune mandeană, minoritate vulnerabilă etnic/religios. Reclamanta susținea că, fiind femeie divorțată care aparținea unei mici minorități vulnerabile etnic/religios, era expusă unui risc real de tratamente inumane și degradante în cazul în care revenea în Irak. Susținea în special că, neavând legături de sex masculin sau alte rude rămase în Irak, era expusă riscului de persecuție, agresioni, viol, convertire forțată la o altă religie și căsătorie forțată.

Curtea a observat că reclamantei i-a fost acordat permis de ședere în urmare unei decizii a Comisiei privind migrația din 15 octombrie 2014. Comisia a constatat că situația generală de insecuritate existentă în Bagdad, coroborată cu faptul că reclamanta era o persoană de sex feminin care aparținea unei minorități religioase și care nu avea legături sociale în Irak, indica faptul că avea nevoie de protecție în Suedia. În urma acestei decizii, reclamanta a declarat că nu mai dorește să dea curs cererii sale în fața Curții Europene. Prin urmare, Curtea a considerat că problema a fost rezolvată la nivel național. Nici nu a identificat circumstanțe speciale privind respectarea drepturilor omului, astfel cum ele sunt definite în Convenția europeană și protocoalele la aceasta, care să impună continuarea examinării cauzei de către Curte. Prin urmare, **se impunea scoaterea cauzei de pe rolul Curții.**

R. H. împotriva Suediei (nr. 4601/14)

10 septembrie 2015

Reclamanta, resortisantă somaleză, susținea că, în cazul în care expulzării în Mogadiscio, s-ar confrunta cu un risc real să fie ucisă de unchiul său, pentru că a refuzat să se căsătorească forțat înainte de a fugi din Somalia, sau să fie obligată să se căsătorească cu un bărbat împotriva voinței sale, în momentul reînțoarcerii sale. De asemenea, susținea că situația generală din Somalia era foarte dificilă pentru femei, în special pentru cele – precum ea însăși – nu dispuneau de legături de sex masculin și, prin urmare, erau mult mai vulnerabile.

Curtea a hotărât că **deportarea** reclamantei în Mogadiscio **nu va constitui o încălcare a art. 3** (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) din Convenție. Fără a trece cu vederea situația dificilă a femeilor în Somalia, inclusiv în Mogadiscio, Curtea nu putea constata fapte speciale în cauza reclamantei care să probeze că aceasta s-ar confrunta cu un risc real de tratamente contrare art. 3 în cazul în care reînțoarcerii în orașul respectiv. Existaseră neconcordanțe semnificative între declarațiile depuse, iar plângerile privind experiențele sale personale și pericolele cu care s-ar confrunta în cazul reînțoarcerii în țară nu erau plauzibile. De asemenea, nu exista nicio bază pentru a se considera că ar reveni în Mogadiscio ca o femeie singură, cu riscurile pe care această situație le-ar fi implicat. Dimpotrivă, trebuia să se considere că aceasta avea atât acces atât la legături de sex masculin, cât și din partea familiei pentru a o sprijini. Nici nu s-a stabilit că ar fi obligată să trăiască într-o tabără pentru refugiați și persoane strămutate.

Cerere pendinte

J.L. împotriva Italiei (nr. 5671/16)

Cerere comunicată guvernului italian la 29 ianuarie 2018

Această cauză privește plângerea reclamantei legată de procedura penală angajată împotriva a șase bărbați pe care îi acuză de agresiune sexuală.

Curtea a comunicat cererea guvernului italian și a adresat întrebări părților, în temeiul art. 8 (dreptul la respectarea vieții private și de familie) și art. 14 (interzicerea discriminării) din Convenție.

Traficul de persoane¹

Rantsev împotriva Ciprului și Rusiei

7 ianuarie 2010

Reclamantul era tatăl unei tinere care a decedat în Cipru, unde aceasta plecase să lucreze în martie 2001. Acesta se plângea de faptul că poliția cipriotă nu a făcut tot ce era posibil pentru a-i proteja fiica împotriva traficului de persoane în timp ce era încă în viață și pentru a-i pedepsi pe cei responsabili de deces. De asemenea, se plângea de faptul că autoritățile ruse nu au anchetat faptul că fiica sa a făcut obiectul traficului de persoane și decesul ulterior al acesteia și nu au luat măsuri pentru a o proteja de riscul de a deveni victimă a traficării.

¹ A se vedea, de asemenea, fișă tematică privind „[Traficul de persoane](#)”.

Fișă tematică - Violența împotriva femeilor

Curtea a observat că, la fel ca în cazul sclaviei, traficul de persoane, prin însăși natura sa și scopul exploatării, se baza pe exercitarea atributelor conferite de dreptul de proprietate; ființele umane erau tratate ca mărfuri de cumpărare și vânzare și puse să muncească forțat; traficul implica o supraveghere minuțioasă a activităților victimelor, ale căror mișcări erau adesea limitate; implica utilizarea violenței și amenințărilor împotriva victimelor. În consecință, Curtea a hotărât că traficul de persoane în sine era interzis de art. 4 (interzicerea sclaviei și a muncii forțate) din Convenția Europeană a Drepturilor Omului. A concluzionat că Cipru **și-a încălcat obligațiile pozitive care îi reveneau în temeiul art. 4** din Convenție din două motive: în primul rând, nu a instituit un cadru juridic și administrativ corespunzător pentru a combate traficul de persoane drept rezultat al regimului existent al vizelor pentru artiști, și, pe de altă parte, pentru că poliția nu a luat măsuri operaționale pentru a o proteja pe fiica reclamantului de traficul de persoane, în pofida circumstanțelor care dăduseră naștere unor suspiciuni credibile că ar fi putut să fie victima traficării. Curtea a hotărât, de asemenea, că Rusia a încălcat art. 4 din Convenție, pentru că nu a anchetat modul și locul în care a fost recrutată fiica reclamantului și, în special, nu a luat măsuri pentru a-i identifica pe cei implicați în recrutarea acesteia sau metodele de recrutare utilizate. De asemenea, Curtea a hotărât că Cipru **a încălcat art. 2** (dreptul la viață) din Convenție, întrucât autoritățile cipriote nu au anchetat în mod efectiv decesul fiicei reclamantului.

L. E. împotriva Greciei (cererea nr. 71545/12)

21 ianuarie 2016

Această cauză privea plângerea depusă de o resortisantă nigeriană care fusese forțată să se prostitueze în Grecia. Recunoscută oficial ca victimă a traficului de persoane în scopul exploatării sexuale, reclamanta a trebuit totuși să aștepte mai mult de nouă luni după ce a informat autoritățile despre situația sa înainte ca sistemul de justiție să-i acorde acest statut. Aceasta susținea în special faptul că nerespectarea de către statul grec a obligațiilor sale pozitive în temeiul art. 4 (interzicerea sclaviei și a muncii forțate) din Convenție a constituit o încălcare a acestei dispoziții.

Curtea a hotărât că a fost încălcat art. 4 (interzicerea sclaviei și a muncii forțate) din Convenție. A constatat în special că eficacitatea anchetei preliminare și a anchetei ulterioare a cazului a fost compromisă de o serie de deficiențe. În ceea ce privește procedurile administrative și judiciare, Curtea a observat, de asemenea, multiple întâzieri și deficiențe în ceea ce privește obligațiile procedurale ale statului elen. În această cauză, Curtea a hotărât, de asemenea, că **a fost încălcat art. 6 § 1** (dreptul la un proces echitabil într-un termen rezonabil) din Convenție, constatând că durata procedurilor în cauză a fost excesivă pentru un grad de jurisdicție și nu a respectat cerința unui „termen rezonabil”. În sfârșit, Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 13** (dreptul la un recurs efectiv) din Convenție, având în vedere lipsa unei căi de atac în dreptul intern prin care reclamanta să poată solicita punerea în aplicare a dreptului său la judecarea cauzei într-un termen rezonabil.

J. și alții împotriva Austriei (nr. 58216/12)

17 ianuarie 2017

Această cauză privea anchetarea de către autoritățile austriece a unei acuzații de trafic de persoane. Reclamantele, două resortisante filipineze, care lucraseră ca menajere sau în regim „au pair” în Emiratele Arabe Unite, susțineau că angajatorii le-au luat pașapoartele și le-au exploatat. Susțineau că acest tratament a continuat în perioada unei scurte șederi la Viena, unde angajatorii le luaseră, și unde reușiseră în cele din urmă să fugă. În urma plângerii penale depuse de reclamante împotriva angajatorilor lor în Austria, autoritățile au considerat că nu au jurisdicție asupra presupuselor infracțiuni comise în străinătate și au decis să nu continue ancheta în cazul reclamantelor în ceea ce privește evenimentele din Austria. Reclamantele pretineau că au fost supuse la muncă forțată și au făcut obiectul traficului de persoane, și că autoritățile austriece nu au efectuat o anchetă efectivă și exhaustivă în ce privește afirmațiile lor. Susțineau în special că ceea ce s-a întâmplat în Austria nu putea fi privit izolat și că autoritățile austriece aveau obligația în temeiul dreptului internațional de a ancheta și evenimentele care se produsese în străinătate.

Curtea, constatând că autoritățile austriece și-au respectat obligația de a proteja reclamantele ca (potențiale) victime ale traficului de persoane, a hotărât că **nu a fost încălcat art. 4** (interzicerea muncii forțate) și că **nu a fost încălcat art. 3** (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) din Convenție. În special, a observat că nu exista nicio obligație în temeiul Convenției să ancheteze recrutarea reclamantelor în Filipine sau presupusa lor exploatare în Emiratele Arabe Unite, întrucât statele membre nu sunt obligate în temeiul art. 4 din Convenție să prevadă jurisdicție universală asupra infracțiunilor de trafic de persoane comise în străinătate. În ceea ce privește evenimentele din Austria, Curtea a concluzionat că autoritățile au luat toate măsurile care puteau fi rezonabil preconizate, dată fiind situația. Reclamantele, susținute de un ONG finanțat de stat, au fost audiate de ofițeri ai poliției

Fișă tematică - Violența împotriva femeilor

special instruiți, li s-au acordat permise de ședere și de muncă pentru a reglementa șederea lor în Austria, și a fost impusă o interdicție privind dezvăluirea datelor lor cu caracter personal, pentru a le proteja. În plus, anchetarea acuzațiilor reclamantelor legate de șederea lor în Viena a fost suficientă iar evaluarea autorităților, având în vedere faptele și probele disponibile, a fost rezonabilă. Orice măsuri suplimentare în acest caz – precum confruntarea angajatorilor reclamantelor – nu ar fi avut nicio perspectivă rezonabilă de succes, întrucât nu exista niciun acord de asistență juridică reciprocă între Austria și Emiratele Arabe Unite, în măsura în care reclamantele s-au adresat poliției abia la aproximativ un an după producerea evenimentelor în cauză, atunci când angajatorii lor părăsiseră de mult țara.

Cereri pendinte

S.M. împotriva Croației (nr. 60561/14)

19 iulie 2018 (hotărârea Camerei) – cauză retrimisă în fața Marii Camere în decembrie 2018

Această cauză privește plângerea unei resortisante croate potrivit căreia a fost forțată să se prostitueze. Aceasta susține în special că autoritățile nu au răspuns în mod adecvat plângerii sale și că în Croația lipsește un cadru juridic adecvat pentru a soluționa astfel de aspecte.

În hotărârea Camerei din 19 iulie 2018, Curtea a decis, cu cinci voturi la două, că a fost încălcat art. 4 din Convenție. În primul rând, Camera a hotărât că art. 4 poate fi aplicat în cazuri precum cel al reclamantei, care implică traficul de persoane și exploatarea femeilor în scopul practicării prostituției, chiar dacă nu era prezent niciun element internațional în cauza sa. Camera a constatat în continuare că, deși în Croația există un cadru legal adecvat pentru a incrimina traficul de persoane, prostituția forțată și exploatarea prostituției, au existat deficiențe în ancheta autorităților în ceea ce privește cazul acesteia. În special, nu au interogat toți martorii posibili și, hotărând că a oferit servicii sexuale în mod voluntar pentru a-l achita pe acuzat, nu au ținut seama de legile internaționale privind traficul de persoane, potrivit cărora consimțământul victimei era irelevant.

La 3 decembrie 2018, completul Marii Camere a admis cererea guvernului croat ca această cauză să fie retrimisă în fața Marii Camere. La 15 mai 2019, Marea Cameră a ținut o ședință în această cauză.

T.I. și alții împotriva Greciei (nr. 40311/10)

Cerere comunicată guvernului elen la 6 septembrie 2016

Recunoscute drept victime ale traficului de persoane, reclamantele, trei resortisante din Rusia, se plâng în special că statul elen nu și-a respectat obligațiile de a sancționa și de a urmări penal acte legate de traficul de persoane în cauzele lor.

Curtea a comunicat cererea guvernului elen și a adresat întrebări părților, în temeiul art. 4 (interzicerea sclaviei și a muncii forțate), art. 6 (dreptul la un proces echitabil) și art. 13 (dreptul la un recurs efectiv) din Convenție.

Violențe comise de persoane private

Sandra Janković împotriva Croației

5 martie 2009

Reclamanta se plânga în special că, în pofida încercărilor ca acuzațiile sale potrivit cărora a fost atacată și amenințată de colegii de apartament să fie anchetate, autoritățile nu i-au asigurat o protecție adecvată.

Curtea a hotărât că a fost încălcat art. 8 (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) din Convenție, având în vedere faptul că autoritățile croate nu au protejat-o pe reclamantă în mod adecvat de un atac la adresa integrității sale fizice și modul în care au fost puse în aplicare mecanismele naționale în materie de drept penal, contrar obligațiilor pozitive ale statului în temeiul art. 8.

Ebcin împotriva Turciei

1 februarie 2011

Reclamanta, profesoară, a fost atacată pe stradă, în drum spre locul de muncă, de doi indivizi care i-au aruncat cu acid în față. Aceasta nu a putut să lucreze timp de un an și jumătate, și a urmat trei ani de terapie. Suferă în continuare de sechele fizice grave. Reclamanta susținea în special că autoritățile nu și-au respectat obligația de a-i proteja siguranța și de a-i pedepsi pe agresori în cel mai scurt timp.

Curtea a hotărât că a existat o încălcare a art. 3 (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) și art. 8 (dreptul la respectarea vieții private) din Convenție sub aspect procedural, constatând că procedurile administrative și penale nu au oferit o protecție adecvată împotriva unui grav act de violență.

[Irina Smirnova împotriva Rusiei](#)

13 octombrie 2016

Această cauză privea în special abuzurile sistematice desfășurate împotriva reclamantei de către un grup infracțional, și pretinsa incapacitate a autorităților ucrainene de a preveni aceste fapte.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 3** (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) din Convenție. A observat în special că natura repetată și premeditată a atacurilor verbale la care a fost supusă reclamanta, coroborată cu actele de violență fizică comise de un grup de bărbați față de o singură femeie, atinge pragul de gravitate pentru a intra în sfera de aplicare a art. 3 și angaja obligația pozitivă a statului de a pune în aplicare cadrul legislativ și administrativ, pentru a o proteja. Deși principalii agresori au fost urmăriți penal și condamnați la pedepse cu închisoarea semnificative, au fost necesari totuși peste 12 ani ca autoritățile să soluționeze cauza. Având în vedere întârzierile majore în instituirea și desfășurarea procedurilor penale, Curtea a constatat că Rusia nu și-a îndeplinit obligația pozitivă care îi revenea în temeiul art. 3 din Convenție.

Cerere pendinte

[Tershana împotriva Albaniei \(nr. 48756/14\)](#)

Cerere comunicată guvernului albanez la 16 noiembrie 2016

În iulie 2009, reclamanta a suferit vătămări grave în urma unui atac cu acid comis de un atacator neidentificat. Aceasta reclamă în special că autoritățile nu au reușit să-i protejeze viața și să desfășoare o anchetă promptă și efectivă asupra atacului.

Curtea a comunicat cererea guvernului albanez și a adresat întrebări părților, în temeiul art. 3 (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante), art. 8 (dreptul la respectarea vieții private și de familie), art. 13 (dreptul la un recurs efectiv) și art. 35 (condiții de admisibilitate) din Convenție.

Informații suplimentare

A se vedea, de asemenea, pagina de internet a Consiliului Europei privind [„Violența împotriva femeilor și violența în familie”](#).

Contact presă:
Tel.: + 33 (0)3 90 21 42 08